

КОЗЛЕ И БРЪМБАРЪ

Имало едно време едно лудо козле. Цѣль день скачало и скитало по горитѣ. Майка му се карала, но то не я слушало.

Една сутринь се изкачило на най-високия хълмъ край селото. Гризало млади дръвчета, радвало се, изправяло се на задни крака и врещѣло: „Ехей, кой е по-юнакъ отъ-мене, да излѣзе да се боримъ!“

Дълго време никой не се обадилъ. Козлето пакъ се изправило на задни крака и пакъ извикало: „Ехей, кой е по-юнакъ отъ мене, да излѣзе да се боримъ!“

Изведнажъ голѣмъ бръмбаръ съ златни крила профучалъ край козлето. Кацналъ на едно младо дръвче и забръмчалъ: „Ти си пакостникъ, козленце! Не слушашъ майка си и изгризвашъ най-нѣжнитѣ листенца на младитѣ дръвчета. Отъ това тѣ засъхватъ, та нѣма кжде да се крия. Азъ съмъ царъ на бръмбаритѣ и на умъ ще те науча!“

— Никакви царе не признавамъ! — отговорило козлето, навело глава и се хвърлило съ рогата си срещу бръмбара.

Но докато да се усѣти, бръмбарътъ отлетѣлъ отъ фиданката и козлето си наболо муцуната о клонетѣ. А въ

това време бръмбарътъ го жилналъ по опашката. Заврещѣло козлето отъ болка. Обърнало се да удари бръмбара, но той се скрилъ въ каманакъ. Козлето полетѣло съ чело върху камънитѣ, но си навѣхнало едното рогче. А бръмбарътъ избѣгалъ отъ другата страна и ужилилъ козлето въ лѣвото ухо. Още повече заврещѣло козлето. Почнало да гони своя неприятель, да се мѣта, да скача. Но той все му избѣгвалъ. Тамъ залѣгалъ задъ нѣкой слогъ, тукъ се свивалъ подъ нѣкой сухъ пънъ. Козлето си изтрепало краката и главата да налита срещу твърди камани и дънери. А бръмбарътъ, хопъ, — току ще го жилне нѣкжде. Най-сетне козлето прималѣло и паднало отъ умора. А бръмбарътъ го ужилилъ въ нослето. Нослето се подуло и заприличало на цвикло.

— Олеле! — заврещѣло козлето. — Олеле, спасете ме!

— Кой е по-юнакъ отъ двама ни? — попиталъ бръмбарътъ.

— Ти, ти! — отвърнало козлето. — Остави ме! Нѣма вече да гризя младитѣ дръвчета и ще слушамъ майка си!

— Видѣ ли? — казалъ бръмбарътъ. — Но помни добре, за-